

*Körülöttem fájás-félés
ködhálója kavarog.*

Babits Mihály: Csillag után

Körülöttem fájás-félés ködhálója kavarog írja Babits Mihály adventi-karácsonyi versében. Nem tudom, pontosan mikor írta Babits ezt a verset, igaz, csak kicsit kutattam utána, de akár ma is írhatta volna.

Körülöttünk a még mindig jelenlevő járvány, háború, gazdasági válság, morális bizonytalanság, nyugtalan népvándorlás, békétlenség és mindenféle testi-lelki ínség. Igazi adventet élünk, amikor megváltást várunk...

A sokféle nehézség és ínség azonban arra is ösztönözhet bennünket, hogy figyelmünket az ünnep lényegére irányítsuk.

Boldog azaz ember, aki évről évre sóvárogva éli át az adventet, és karácsony éjszakájára elérkezik a jászolhoz, még boldogabb az, aki a jászolban rátalál az emberré lett Istenre.

Ha eddig nem sikerült, az ideai adventben és karácsonykor igazán szakítanunk kell a csillogó-villogó, cukormázás hangulattal, de nem szakíthatunk a reménnyel, a hittel, az Isten iránti bizalommal.

Jászol és kereszt összefügg... Betlehem árnyai már a Golgota borzalmát is előre vetítik – nagy volt az ára megváltásunknak. *Jézus Krisztus, isteni mivoltában, Istennel való egyenlőségét nem tartotta olyan dolognak, amelyhez, mint zsákmányhoz ragaszkodják, hanem szolgai (emberi) alakot öltve kiüresítette önmagát, az emberekhez lett hasonló, külsejében olyan volt, mint egy ember. Megalázta önmagát, engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig.* (Fil 2, 6-8)

Ez a mi reménységünk, ez a mi bizonyságunk,
ezért kívánhatunk egymásnak minden,
a világban tapasztalt zűrzavar ellenére
áldott karácsonyt és Isten békéjében megért ünnepet!